

Na počitnice.

Tiha polja, nežno sanjajoča,
vabijo me v svoj poletni kras . . .
v svoje vabi me okrilje vas,
gaj, priroda svobodna, pojoča.

Srkal vaše speve bom večerne,
ki jih polje poje, vrt in gaj,
gledal v blaženstvu bom neizmerne —
zvezdice . . . užival zemski raj.

V. Skuhala.

Popotnik.

Po večernem jasnem nebu
pa oblaki plavajo;
kot ovčice brez pastirja
nekam v daljo tavajo.

Brez pokoja, brez domovja
semintja potujejo;
kar so morje zapustili,
nič več ne mirujejo . . .

Čez samotno plan popotnik
gre od doma v daljni svet —
kdaj se ta oblak bo vrnil,
kdaj bo svojce videl spet?

Slavko Slavič.

